

Dnešek byl na prd

Jmenuju se Marie Bartáková. Jsem už druhačka. Chodím do základní školy v naší ulici. Tam co je nad vchodem napsáno pitomá základní škola. To pitomá tam někdo dopsal a vypadá to srandovně. Když jdu kolem, tak se směju. Mamince se to ale nelíbí. Říká, že to udělal nějaký primativ, nebo jak se tomu říká a že se to nedělá. Tak nevím no, mně to totiž přijde fakt dobrý. Dneska jsme šli s rodiči na procházku. Procházky mě vůbec nebaví, radši jsem doma a hraju si s panenka. Nebo jdu ven s Alenou a Bárrou. Dneska to ale nešlo. Alena s Bárrou šly totiž do divadla na nějaké představení nebo tak něco. Proto teď stojím před naším domem a čekám, až moje sestra Zuzana najde svou druhou červenou botu. To je ale otrava, když pomyslím, že na mě v pokoji čeká moje nejmilejší mrkáci panenka Běla. A už jsou tady, tak konečně můžeme vyrazit.

Jdeme už strašně dlouho a Zuzana celou dobu brečí, protože jí maminka zakázala si vzít takový krásnej kamínek, co našla na chodníku. Teď jsme se zastavili. Co se zase děje? Dopředu chodí nějaký lidi a strašně dlouho o něčem mluvej. Já teda nevím o čem, ale na zemi jsem objevila takovej pěkněj klacík. Tak si s ním teď hraju. Není sice tak dobrej jako Běla, ale celkem ujde. Má takovou pěknou hnědozelenou barvu a je na něm pár lístečků. Je mi zima. Ach jo, proč musím trčet na ulici místo toho, abych šla na to představení s Bárrou a Alenou?

A zase vycházíme. Jdeme kolem obchodního domu Máj. Za pár dní budu mít narozeniny, tak si myslím, že bychom se tam měli jít podívat. Ve výloze maj vopravdu krásnou panenku. Hodila by se mi k Běle. Je sice menší, ale mohlo by to bejt její dítě. Má hnědý, kudrnatý vlasy a modrý voči. Ale nemá je mrkáci, to Běla teda jo. Než ale stihnu něco říct, už jsme pryč. Proč na mě furt všichni kašlou? Zase stojíme. Je mi zima. Teď to začíná bejt zajímavý. Tohle je asi to, proč jsme tady. Je to koncert. Zpívá se hymna a zvoní klíčkama. Hymnu umim, zpíváme ji ve škole a na Jiskříčkách. Už se těším, až budu pionýr. Když o tom ale řeknu mamince, tak na mě vůbec není pyšná. To je ale hanba, takhle se chovat k dítěti. Ale ten koncert je fakt zábavnej. Škoda jen, že s sebou nemám svůj plechovej bubínek. Dostala jsem ho k minulejm narozeninám a rodiče říkaj, že to byla chyba. Tomu opravdu nerozumim. Hráť na něj umim bezvadně, pilně cvičím každej den. Teda cvičila, než mi ho zabavili. No spíš tatínek zabavil. Chtěla jsem mu totiž hráť k práci, aby se mu líp soustředilo. Rodiče tomu vůbec nerozuměj. Já ale jo. A až budu velká a budu hráť na ten buben profesajonálně, tak je za trest nepozvu na svůj koncert. Tenhle koncert na klíče je ale taky super. Musím se v hraní na klíče ještě trochu pocvičit. To budu dělat doma. Rodiče budou opravdu moc šťastný, až mě uslyšej. Taky pozvu Alenu a Bárrou a ukážu jim to. Uděláme tu hudební trojku, jak jsme se o ní učili na hudebce. To bude senzace až jim to řeknu.

Stojíme tu strašně dlouho. Furt tu o něčem kecaj a mně je zima a potřebuju na záchod. Rodiče to nezajímá. Teď jsem objevila další supr věc. Jsou tady roboti. Mají zelené tělo, velkou bílou hlavu a průhlednou desku před sebou. Doufám, že si s nima budu moct popovídat. Vypadaj sice trochu strašidelně, ale to mě neodradí od toho, se s nima skamarádit. Bylo by fajn mít kamaráda robota. Moch by za mě psát domácí úkoly a radit mi při testu. To bude bezva. Už se těším, jak se na to bude stará Machová tvářit, to je naše třídní. Dost divný ale je, že stojej uprostřed cesty. Je to neslušný. Co kdyby někdo chtěl projet? Na cestě se jezdí. Stát můžou někde jinde. Moc dobře teda vychovaní nejsou. Když takhle někde stojim já tak dostanu většinou pohlavek.

Konečně rodiče zareagovali na moje protesty a jdeme domů. Zabočili jsme do postranní ulice, ale roboti jsou tu taky. Úplně stejně, jako tam. Tatínek je statečnej a přistoupí k nim. Maminka nám řekla, ať brečíme. Nechápu sice proč, ale jelikož je mi zima, chci na záchod a nemam panenku, není to pro mě velkej problém. Začala jsem teda brečet. Tatínek mezi tím neohroženě rozmloval s roboty. Ty se na nás podívali, pak ustoupili a nechali nás projít. Je to asi tím, že jsem tak vzorná jiskra. Třeba přece jen nějaký to vychování maj.

Šli jsme přes most domů. Najednou jsem slyšela zvuky. Něco jako hromy, co neustále hřmí. Proti nám jely podivný auta. Někde jsem už takový podobný viděla, ale nevím kde. Vypadaj nebezpečně. Pořád zrychlujeme. Ach jo, můj kufřík poslední záchrany zůstal na horní polici mojí skříňky. Co si teď počneme bez mého kufříku? Dneska jsem opravdu selhala. Ale kdo mohl tušit, že se tohle stane? Příště nenechám nic náhodě a budu nosit všechno s sebou.

Už vidím náš dům. Jsem nešťastná. Nemohla jsem si zahrát na bubínek, panenku mi nikdo nekoupil a maminka dělala že mě neslyší. Ještě ke všemu teď běžím o život, potřebuju na záchod a nemám kufřík ani igelitový sáčky a pláštěnku, kdyby vybuchla atomovka. Ve škole jsme to trénovali. Jako to napadení. Museli jsme si nasadit takovou hnusnou, strašidelnou masku. Skoro jsem se udusila a Nováková, Nováková dokonce vomdlela. Ale co teď? Nezbývá mi nic jinýho než doufat, že ti roboti nejsou imperajalisté, nebo jak se tomu říká, a že na nás tu atomovku neshodí. Píchá mě v boku a asi se počůřám. Ještě, že si pamatuju číslo na Veřejnou bezpečnost, to by nám v případě, že to jsou imperajalisté dost pomohlo. Rodiče maj štěstí, že mě maj.

Konečně ten strašnej běh skončil. Myslím, že jsem udělala světový rekord ve sprentu, nebo jak to jenom bylo, no prostě v tom rychlým běhu. Tatínek zapíná rádio, Svobodná Evropa. Nemám o tom nikomu říkat, ale stejně nevím, co s tím všichni nadělaj, je to nudný jako ostatní stanice. Musím se jít umejt. Nesnáším to. Vždycky mi nateče mejdlo do vočí a strašně to štípá. Zkouším vzdorovat. Maminka se jenom rozkřikne ať ji moc nezlobim a vlezu do vany. To je fakt strašný. Bubínek mi taky vrátit nechťej a zejtra nás Machová zkouší z češtiny a já to vůbec neumím. Jestli dostanu pětku, tak zase budu mít zaracha a nebudu moc jít ven s Alenou a Bárrou. Ach jo. Proč mě nikdo nemá rád? Na žádnou procházku, už mě nikdy nikdo nedostane. Po dnešku fakt ne. Takovoudle hrůzu jsem ještě nezažila. Jsem strašně nešťastná. Dnešek byl fakt na prd.

Kategorie: 2 - druhý stupeň ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií

Jméno: Markéta Neubergová